

பெரிய புராணம் (தொடர்)

(சிறுவர்களுக்கான சுருக்கம்)

இரா. செல்வமேவல்

ஆசிரியர்

சுந்தரர் வரலாறு

எல்லாம் வல்ல பரம்பொருளாகிய சிவபெருமான் விரும்பி வசிக்கும் திருக்கையாலய மலையில் அவருக்குத் திருத்தொண்டு புரியும் “ஆலால சுந்தரர்” என்னும் அடியார் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். ஒருநாள் அவர் ஈசனுக்கு வழிபாடாற்றி மலர் கொண்டு வருவதற்கு நந்தவனத்தை அடைந்தார். அங்கு அம்பிகையின் தோழியர்களாகிய அநிந்திதை, கமலினி என்பவர்கள் மலர் பறிக்க வந்திருந்தார்கள். அப்பெண்மணிகள் இருவரையும் கண்டு ஆலாலசுந்தரர் ஆசைப்பட்டார். அவர்களும் அவர் மீது விருப்பம் கொண்டனர். எல்லாம் உணர்ந்த இறைவன், “நீ பெண்கள் மீது ஆசை கொண்டாய். ஆகையால் நீ பூவுலகில் பிறந்து அவர்கள் இன்பத்தைப் பெறக் கடவாய்” என்றார். அதனைக் கேட்ட ஆலாலசுந்தரர் மனம் நடுங்கி, உடல் ஒடுங்கி, இறைவனை வணங்கி, “ஐயனே! அடியேன் குற்றத்தைப் பொறுத்தருள வேண்டும். அடியேன் பூவுலகில் பிறக்க வேண்டும் என்பது தங்கள் சித்தமாயின் நான் உலக மாயையில் சிக்கி அலையும்போது என்னைத் தடுத்தாட்கொள்ளுதல் வேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொண்டார். சிவபெருமானும் அவ்வாறே அருள்புரிந்தார்.

இதனால், ஆலாலசுந்தரர் தமிழ்நாட்டில் திருநாவலூர் என்னும் புண்ணியப் பதியில் ஆதிசைவர் குடும்பத்தைச் சார்ந்த சடையனார் என்னும் சிவாச்சாரியாருக்கும், அவர்தம் மனைவியாராகிய இசைஞானியாருக்கும் ஓர் அருமை மைந்தராகத் தோன்றினார். பெற்றோர் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை. தம் மகனுக்குப் பெற்றோர் நம்பியாரூரர் என்னும் பெயரிட்டு அழைத்தனர். நம்பியாரூரர் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து கல்வித்துறைகள் எல்லாவற்றிலும் வல்லவராய் விளங்கினார். நாளடைவில் அவர் திருமணப் பருவத்தை அடைந்தார்.

சடையனார் புத்தூர் எனும் ஊரில் வாழும் சங்கவி சிவாச்சாரியார் என்னும் அந்தணரின் மகளை மணம்பேசி வரப் பெரியோர்கள் சிலரை அனுப்பி வைத்தார். திருமண நாள் குறிக்கப்பட்டது. திருமண நாளன்று நம்பியாரூரரை மணக்கோலம் செய்வித்து திருமணப் பந்தலில் நிறுத்தினர். உற்றாரும் உறவினரும் சான்றோரும் அங்கு கூடியிருந்தனர்.

சுந்தரரைத் தடுத்தாட்கொள்வதாகத் தாம் முன்பு கூறியதை எண்ணிய சிவபிரான் அவ்வாறே செய்வதற்காக ஒரு முதிய அந்தணர் வேடம் தாங்கி திருமணம் நடைபெறும் வீட்டை அடைந்தார்.

வேதியர் திருமணப் பந்தலில் சென்று நம்பியாரூரை நோக்கி, “உனக்கும் எனக்கும் ஒரு வழக்கு உள்ளது. அதனைத்

தீர்த்த பின்னரே நீ திருமணம் செய்து கொள்ளலாம்” என்று முறையிட்டார். அதனைத் தீர்த்த பின்னரே நீ திருமணம் செய்து கொள்ளலாம்” என்று முறையிட்டார். அது கேட்ட நம்பியாரூரர் மிக்க வியப்புற்று அது என்னவென்று கேட்டார். அதற்கு வேதியர் சபையில் உள்ளவர்களை நோக்கி, “பெரியோர்களே, இந்த நம்பியாரூரன் எனக்கு அடிமையாவான். இவன் பாட்டனார் எனக்கு அடிமைச் சாசனம் எழுதிக்கொடுத்துள்ளார்” என்று முறியோலையைக் காட்டினார். வேதியர்கள் அதைக்கேட்டு நகைத்தனர். அவர்கள் யாவரும் அந்தணரைப் பார்த்து, “அந்தணருக்கு அந்தணர் அடிமையாதலை இதுவரை அறியோம்! தங்கள் பேச்சு புதுமையாக இருக்கிறது” என்றார்கள். ஆரூர் மிகுந்த சினம் கொண்டு “நீர் ஒரு பித்தரோ?” என்று கூறி அவர் கையிலிருந்து ஓலையைப் பிடுங்கிக் கிழித்து எறிந்தார். அந்தணர் ஆரூரை எளிதாக விடவில்லை. வேதியர்கள் அவரை நோக்கி, “வீண் வழக்கிடும் நீங்கள் யார்? எந்த ஊர்?” என்று கேட்க, அவர் “திருவெண்ணெய் நல்லூர்” என்றார். உடனே அவர்கள், “அங்ஙனமாயின் அவ்வூருக்கே சென்று அங்குள்ள சான்றோர்கள் மூலம் உங்கள் வழக்கைத் தீர்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றனர்.

அந்தணர் ஆரூரை திருவெண்ணெய் நல்லூருக்கு அழைத்துச் சென்று அங்கு தம் வழக்கைக் கூறி, மூல ஓலை ஒன்றைக் காட்டி அதில் ஆரூரரின் பாட்டனாருடைய கையெழுத்து சரியாக இருப்பதை நிரூபித்தார். அது கண்ட திருவெண்ணெய் நல்லூர் வேதியர்கள், “ஆரூர் அக்கிழ அந்தணருக்கு அடிமையாவதே முறை” என்றனர். அவரும் உடன்பட்டார். அந்தணர்கள் கிழவேதியரை நோக்கி, “பெரியீர், இந்த ஊரில் தங்கள் வீடு எங்குள்ளது? காட்டவேண்டும்” என்றனர். அவரும் காட்டுவதாக அவர்களை அழைத்துச் சென்று அருட்டுறை என்னும் ஆலயத்தைக் காட்டி உள்நுழைந்து மாயமாய் மறைந்தார். எல்லோரும் திகைத்தனர். சிவபெருமான் இடபாருடராகத் தோன்றி ஆரூரை தடுத்தாட்கொள்ளவே அவ்வேடத்தில் வந்ததாகக் கூறினார். பின்பு அவர் ஆரூரை நோக்கி, “நீ என்பால் வன்சொல் கூறியமையால் வன்றொன்டன் எனப்பெயர் பெறுவாய், அன்றியும் என்னை முன்னர் பித்தன் என்று அழைத்தாய். ஆதலால் பித்தா என்று தொடங்கிப் பாமாலைகள் பாடுவாயாக” என்று கூறி மறைந்தனர். ஆரூரும் இறைவன் திருவருளால்

“நீதீதா! நிறைகூடி! பெருமானே! அருளாளா

எத்தான்மற வாத்தேடுகைக் கிளீறென் மனத்(து) உன்னை

கவத்தாய் பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூர்

அருட்டுறையுள்

அத்தீதா! உனக்(கு) ஆளாய் இனி அல்லென் எனல் ஆமே?

என்று தொடங்கிப் பதிகங்கள் பாடினார்.

சுந்தரர் வாழ்வு தொடரும்....